

r o m a n

daniel **LACOSTE**

Justiție fără limite

SECREUL LUI MONTEZUMA

DANIEL LACOSTE

JUSTIȚIE FĂRĂ LIMITE

Secretul lui Montezuma

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-506-2

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă; este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

PROLOG	1
CAPITOLUL I	5
CAPITOLUL II	12
CAPITOLUL III	21
CAPITOLUL IV	27
CAPITOLUL V	31
CAPITOLUL VI	36
CAPITOLUL VII	43
CAPITOLUL VIII	48
CAPITOLUL IX	54
CAPITOLUL X	62
CAPITOLUL XI	67
CAPITOLUL XII	73
CAPITOLUL XIII	79
CAPITOLUL XIV	82
CAPITOLUL XIV	87

PROLOG

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederastați în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte — fără voia lui — dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprișe la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Usama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupeoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a “vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi “ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa - cu intenția de a-l controla în totalitate -, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să-și amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie ori la ananghie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul

Caron își pierde viața, de data asta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un “El fugitivo”, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA — atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în primejdie -, păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii lui bin Laden.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe — un versat agent CIA — rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu șe poate ține piept.

După 20 de ani (Volumul 1)

“Fără a cere alte lămuriri, matahala se șterse cu o cârpă infectă, își trase nădragii și își închise prohabul. De undeva, dintr-un buzunar, scoase un brici și rânji către cel rămas în viață:

— Vrei să-ți tai mai întâi boașele, ca să ți le îndes în gură, sau îți iau gâtul direct? Ai dreptul la ultima dorință, iubito!...

— Omoară-mă! ceru Cubanezul, cu un efort semnificativ, încercând să se gândească la ceva plăcut. M-ai chinuit destul...”

Răzbunarea lui Lucky (Volumul 2)

“În clipa următoare, negresa îl prinse cu o mână de ceafă și se ținu de cuvânt cu privire la amenințările pe care le proferase mai devreme. Îi dădu capul într-o parte și își înfipse caninii în jugulara lui, mușcând până la sânge ca un veritabil vampir.

Un urlet de durere și de disperare izbucni din pieptul profesorului, însă acest gest nu fu în măsură să-i diminueze suferința. Măinile lui tremurânde băjbăiră împrejurimile, dar singurul obiect care ar fi putut constitui o armă de apărare se dovedi a fi un pantof al fetei, pe care aceasta îl scăpase din picior. Mut și oripilat de eventualitatea unui deces violent, Caron prinse a izbi cu furie căpățâna Barbarei, pentru a-și salva viața.”

Teroare la New York (Volumul 3) “Primul impuls al lui Tom fu să se repeadă după mașină, așa că își scoase pistolul și se grăbi să ajungă în mijlocul străzii. Își dădu seama însă că era un gest inutil. Automobilul era deja departe; numai în filme un imbecil ar fi deschis focul în condiții atât de potrivnice. Se întoarse furios și îl găsi pe Lucky îngenuncheat lângă trupul plin de sânge al celui care era pe cale să devină fostul lor șef.

— A spus ceva? se apropie Tom de Lucky. Vreo ultimă informație, vreun sfat prețios pe care să mi-l amintesc toată viața? adăugă, după ce constată dintr-o privire că Jo Marino trecuse pe lumea

cealaltă în timp record.”

Criminal în serie (Volumul 4) “Încăperea unde se găseau dușurile era una rece, cu pereți gri și ciment pe jos. Deși înăuntru era loc pentru douăsprezece persoane, la ora aceea nu erau decât trei: Dolores, Jamie și Rachel.

Gardienii le aduseseră acolo, le împinseseră înăuntru și plecaseră, hotărâți să le lase să se bată până vor rămâne fără suflu. O cheltuială în minus pentru contribuabilul american, în cazul în care “viețașele” crăpau mai devreme cu câteva zeci de ani.”

Jocul cu moartea (Volumul 5) “Se trezi cu o groaznică durere de cap. Își frecă instinctiv ceafa, ca și cum acest gest ar fi putut alunga durerea ascuțită pe care o resimțea în acea zonă, apoi privi în jurul său. După toate aparențele se afla într-un salon de spital. Avea de ce să se mire. În urma unor asemenea lovituri se obișnuise să se trezească în diferite locații, care mai de care mai insalubre sau mai ciudate, dar într-un salon de spital — niciodată!

— Te pomenești că am încăput pe mâna vreunui savant nebun, rosti el cu glas tare, încercând să se ridice, pentru a inspecta cum se cade încăperea în care se găsea.”

Beția sângelui (Volumul 6) “De trei zile o răpise pe fată și tot de trei zile o bătea aproape continuu. O făcea atunci când avea chef sau când se plictisea. Cel mai adesea, însă, se certa cu personaje imaginare care îi cotopeau mintea bolnavă. Iar când se pierdea cu firea — beția sângelui punând stăpânire pe el -, o bătea pe Lucia ca să se răzbune pentru cine știe ce nereușită sau deziluzie pe care o trăise. O bătea în același timp crunt și metodic, până când se calma, iar amețeala dispărea la fel de repede cum se instalase.”

Secta diabolică (Volumul 7) “MX: Exact. Oamenii nu se vor mai naște din oameni, ci în laboratoare. Va fi impusă o legislație extrem de dură, care va stopa reproducerea naturală în cazul umanoizilor. Războaiele și conflictele armate sunt tot șmecherii ale extraterestrilor, menite să-i facă pe oameni dependenți de știință și tehnologie. Fără tehnologie n-ar mai exista nici conflagrații mondiale.

R: De ce credeți că Aliens au ceva cu noi? MX: Deoarece corpul uman este cea mai măreață și mai perfectă creație a Universului.

R: Dar acești extraterestrii care ne vor invada cum arată?

— MX: Deși sunt făcuți din același aluat, nu ne seamănă perfect. Unora le lipsește nasul, iar alții arată ca niște fantome.”

Coșmar însângerat (Volumul 8) “Văzu o stradă plină de deșeuri menajere și i se păru că recunoaște împrejurimile, dar nu apucă să se gândească la asta. Un bătrân cherchelit se plimba preocupat, cu capul în pământ. Părea hotărât să ajungă undeva, dar ceva îl împiedica să țină direcția precisă. Deodată, de nicăieri, o namilă se rezezi la el și, cu o mișcare rapidă, îi secționă bătrânului picioarele de la genunchi.

Lucky tresări speriat. Nu mai văzuse în viața lui o asemenea lovitură. Urmă o luptă scurtă,

dacă se puteau numi așa zvârcolirile unui bătrân care pierde rapid litri de sânge, încercând să riposteze unui negru cât toate zilele, sau, mai curând, cât toate... nopțile.”

CAPITOLUL I

Puștiul, să tot fi avut treisprezece-patrusprezece ani, zâmbea tâmp spre asistența care dansa sălbatic în jurul lui și murmura tot felul de incantații. Era desculț și acoperit doar în talie cu o bucată de mătase albă țesută de mână. Cum stătea netemător, legat cu mâinile la spate de stâlpul acela, ai fi putut jura că habar n-avea ce urma să se întâmple cu el în următoarele minute. Lucrurile, însă, nu stăteau tocmai așa.

Folosind tobe, fluiere și niște instrumente ciudate cu corzi, un grup de bărbați interpreta o melodie sinistră, amplificând vacarmul în imensul subsol unde se desfășura ceremonialul. Pe pereții mucegâiți erau agățate cranii și alte oseminte umane aflate în putrefacție. Deși existau doar câteva becuri, care răspândeau o lumină palidă, vizibilitatea era destul de bună. Un bărbos bătrân cu plete albe își consultă Rolexul de la mână și decretă cu glas tare, astfel încât să fie auzit de toată lumea: — E timpul!

Participanții își ocupară locurile prestabilite, iar în imensa încăpere se făcu o liniște mormântală. Doar o țevă - ce stătea să se spargă mai devreme sau mai târziu - tulbura liniștea, din ea scurgându-se la intervale egale câte o picătură de apă. Maestrul de ceremonii, bătrânul care ceruse tăcere mai înainte, începu să vorbească cu un glas tunător dar în același timp tremurat:

— E timpul! Nu mai e mult și prezicerea se va împlini. Zeii ne vor permite să aflăm secretul marelui Montezuma, și atunci toate comorile acestui pământ - trecute, prezente și viitoare - vor fi ale noastre. Frați și surori, vom ajunge asemenea zeilor, noi, cei aleși, iar toate misterele Pământului ni se vor dezvălui. Vom putea citi în Cronica Sfântă și astfel vom fi salvați de la pieire, cunoscându-ne destinul. Dar pentru asta trebuie să împlinim încă trei sacrificii umane, așa cum ni s-a cerut de-a lungul secolelor. E unica noastră șansă de supraviețuire, unica noastră șansă de izbândă. Vreți să ne ducem misiunea până la capăt?

— Daaa!!! răspunse mulțimea, acompaniată de zgomotul tobelor.

Pe măsură ce deznodământul se apropia, puștiului îi cam pierise zâmbetul de pe față, în pofida faptului că știa de ani buni, de fapt de pe vremea când începuse să aibă discernământ într-o formă incipientă, cam care-i era soarta. Avea să se înalțe la zei și să trăiască alături de ei, după ce până la vârsta la care ajunsese, trăise numai în puf pe Pământ, lipsit de orice griji, ca unul care urma să se sacrifice la o vârstă atât de fragedă de dragul semenilor săi. Iar pentru “șansa” ce-i fusese hărăzită de soartă trebuia să se considere din cale-afară de norocos. Cel puțin așa i se spusese...

O tânără mulatră, îmbrăcată mai mult în pene de papagal frumos colorate și frunze de acaju, se apropie de bătrân, ducând o pernă roșie, pe care se afla un cuțit lung, cu lama curbată și foarte ascuțită. Mânerul era din fildeș sculptat și avea, fără îndoială, o vechime considerabilă. O adevărată piesă de muzeu, cu alte cuvinte, care ar fi putut participa cu succes la o licitație de arme de colecție.

Cu o dexteritate de nebănuț, bărbosul luă cuțitul, îl înălță spre tavan și strigă cu glas pițigăiat:

— Quetzalcoatl, noi suntem urmașii tăi! Adevărații tăi urmași!

În acel moment, întreaga asistență se trânti la pământ.

— Și facem vrerea ta! Da, noi asta vrem, să facem voia ta!

Oamenii își lipiră frunțile de podea și nimeni nu îndrăzni să mai facă vreo mișcare.

— Primește-l lângă tine pe acest copil neprihănit, înrolează-l în oastea ta sfântă și dă-ne învățătura care ne lipsește! Dezvăluie-ne secretul aztecului Montezuma și al celorlalți conducători mayași, tolteci, incași, tibetani și chinezi, ca să putem citi

Cronica Akashică, iar noi vom rămâne pe veci supușii tăi, atâta vreme cât vom face umbră acestui pământ și chiar după aceea.

În clipele următoare, cu un sadism și o precizie greu de imaginat, bătrânul străpunse toate cele patru membre ale puștiului până la os, făcându-l pe acesta să urla de durere și să sângereze. Țipetele copilului erau menite să-i atragă zeului atenția că i se aducea o nouă ofrandă, iar cu cât erau mai puternice, cu atât Quetzalcoatl putea fi mai ușor înduplecat de cererile muritorilor.

Strigătele disperate durară un timp, scăzând în intensitate pe parcurs. Era semnalul că tragicul moment culminant al ceremonialului urma să se înfăptuiască.

Bătrânul privi asistența și mai mulți participanți la ceremonial încuviințară din cap, abia perceptibil, ca pentru a-l încuraja. În continuare i se aduse un colet destul de voluminos, conținând o cutie mare de lemn, în care se aflau câteva plăci de piatră foarte vechi, pe care Leonard Mangiacotti le scoase pe rând și începu să le citească. Așeză pumnalul pe o măsuță, luă prima placă și mângâie caracterele cioplite, apoi citi, cu glasul găuit de emoție.

După lecturarea ultimei table, bătrânul mai rosti o dată “E timpul!”, luă pumnalul și făcu o tăietură adâncă exact sub coastele puștiului. În timp ce acesta horcăia de durere și urla cu ultimele puteri, îi introduse mâna adânc în piept, căută inima în care mai pulsa viața și o smulse cu forță din trupul neajutorat. În acel moment, întreaga asistență îl privi pe maestrul de ceremonii cu venerație, ascultându-i vorbele.

— Inima lui ne va salva și îi va aduce zeului nostru multă bucurie. Așa a fost scris, așa spun vechile preziceri. Ați auzit și voi. Quetzalcoatl, te venerăm și îți ascultăm poruncile de secole, ca tu să nu ne lași și să ne dai învățătura care ne lipsește. Numai prin tine și cu ajutorul tău putem trăi. Noi știm foarte bine că ai să-ți ții promisiunea și ne vei da învățătura zeilor.

La sfârșitul acestei invocări începu să muște bucăți din inimă, iar în vreme ce mesteca de zor se plimba printre rândurile de oameni, mânjind gurile acestora cu sânge de copil neprihănit.

— Gustați, gustați cu toții din această ofrandă adusă lui Quetzalcoatl! Numai așa veți deveni puternici și de neînvinși!

Cu o satisfacție greu de imaginat pe chip, mulțimea încerca să adune sângele cu degetele, după

care și le lîngea în mod grotesc.

Lucky privi cu groază copilul sacrificat atît de barbar de către acele minți bolnave, apoi se trezi din somn lac de sudoare. Nu-și putea închipui că asemenea grozăvii se pot petrece la începutul mileniului III.

Agentul special CIA Thomas Roe închiriasse pentru acea noapte două suedeze de peste 1,90 m înălțime - pe care le plătise regește -, cu gândul că, la gabaritul lor, puteau face față atît poftelor sale sexuale de nestăvilit, cât și dimensiunilor impresionante ale falusului cu care-l înzestraseră - spre fericirea lui - natura-mamă. E drept că Tom măsura peste doi metri înălțime și "împlinise" de mult o sută cincizeci de kilograme, dar nu masivitatea lui le impresiona pe fete. Când bărbatul se sătură de programul de striptease, interpretat de cele două girafe pe muzica lui Elvis, și își scoase organul la vedere, blondelor le înghețâ sîngele în vine, de parcă ar fi fost teleportate chiar în acel moment în înghețata Alaskă. În ciuda profesiei pe care o îmbrățișaseră, nu mai văzuseră un asemenea monstru în viața lor.

— N-ai vrea să încercăm o felație la dublu? întrebă una dintre ele, când își mai reveni din stupoarea ce o copleșise la vederea enormului penis, reușind astfel să articuleze măcar cîteva vorbe inteligibile în engleză.

— Nț, răspunse malacul, rînjind diabolic și golind jumătate din paharul de whisky Clan Campbell de care nu se despărțise pînă atunci. Asta pot să-mi fac și singur... ha, ha, ha!

— Dar ai să ne distrugi..., încercă și cea de-a doua prostituată să pledeze pentru cauză, pe un ton condescendent. Uite, dacă vrei, ți-o sugem pînă la capăt și pe urmă îți dăm banii înapoi. Este o ofertă cât se poate de generoasă, trebuie să recunoști...

— Nț, răspunse Tom la fel de monosilabic ca și prima dată, zâmbind prostituatelor cu subînțelese.

Fetele se uitară una la cealaltă și, înțelegându-se din priviri, începură să se îmbrace, făcând pe ofuscatele. Erau convinse că necunoscutul client se va resemna, mai cu seamă atunci când își va recăpăta banii, și își va căuta alte tîrfe.

Înainte de a se ridica din fotoliul în care se lăfăise pînă atunci, agentul își goli paharul și trase cu sete un fum din trabucul său cubanez, cumpărat la un sfert de preț de la o bandă de traficanți cu care se împrietenise. Apoi se apropie de una dintre blonde și îi articulă un dos de labă în plin obraz.

Neavînd încotro, fata execută repede o piruetă de șapte sute douăzeci de grade, după care ținu morțiș să facă cunoștință cu podeaua. La un timp după acest exercițiu de excepție îl privi consternată și cu ochi tulburi pe Tom - cel ce o lovise atît de năprasnic -, în vreme ce muci i se scurgeau din nas, prelingându-i-se pe buze și bărbie.

— De ce...? încercă blonda să afle, însă între timp pierdu ideea întrebării și uită complet continuarea, atît de buimăcită era.

— Ha, ha, ha! se amuză bărbatul de suedeza cu mucii la nas, care rămăsese crăcită pe covor,

în imposibilitate de se ridica. Vreți să-mi trageți clapa, târfelor? Nu v-ați găsit mușteriu, ascultați-mă pe mine! Vă fac chisăliță toți peștii și bodyguarzii pe care-i aveți și tot vă întorc păsăricile pe dos, pe onoarea mea!

— Bine, dar... avem și noi drepturi... nu poți să...

—...Tu taci, că încă n-ai luat-o! o întrerupse colosul pe cea de-a doua blondă, care tocmai avusese proasta inspirație să se amestece în discuție. Următoarea scatoalcă e pentru tine, și o să te ajute să leșini pentru vreo oră, până îi fac colegei tale fundul praf. Pe urmă îți vine și ție rândul, ca să nu fii geloasă, ha, ha, ha! Apropo, v-am prevenit că ador sexul anal? Măi să fie, cum mi-a scăpat...

Realizând că în două era mai ușor să reziste unui atare supliciu decât pe rând, suedezele consimțiră să se lase maltratate de monstrul agentului, dar numai după ce blonda “lovită de tren” fu adusă complet în simțiri cu comprese reci și palme de către tovarășa ei.

— Și-acum, la aparat! decretă Thomas Roe, apropiindu-se de fetele aflate încă pe covor, în timp ce-și ținea organul în mână, agitându-l precum polițiștii ce se pregătesc să intre în mulțimea de manifestanți cu bastoanele gata de luptă. Care dintre voi se oferă voluntară?

Samuel Branigan, alias Lucky, își prepară o cafea tare și, după ce o bău la o țigară Winston, intră sub dușul cu apă rece. Era pentru a treia oară când visa acele sacrificii umane, și de-acum se convinsese că nu putea fi vorba doar despre coincidențe. Capacitățile sale extrasenzoriale îl puneau în gardă în legătură cu acele grozăvii dar, din păcate, n-avea nici cea mai vagă idee când și unde aveau să se petreacă monstruoasele ritualuri care păreau de-a dreptul satanice. Asta în cazul în care nu se petrecuseră deja.

După coma profundă în care se aflase timp de douăzeci de ani, fără a îmbătrâni nici măcar cu o zi în tot acest timp, se trezise cu anumite calități de medium, reușind să vizualizeze fapte ce aveau să se petreacă mai devreme ori mai târziu. Iar capacitățile sale extrasenzoriale nu se opreau aici.

Cu doar două seri înainte ajunsese chiar mai departe cu visul, asistând până la capăt la ciopârțirea unui copilul jertfit în chip bestial. Urmase prepararea anumitor părți ale trupului nefericitului, pe care ucigașii săi le savuraseră cu o plăcere de nedescris. Și-atunci își dădu seama:

— Dacă într-adevăr este vorba despre sacrificii umane, iar eu încă n-am înnebunit, rămășițele trebuie să se afle pe undeva, vorbi el cu glas tare. Și cine ar putea ști ceva despre asta, dacă nu amicul meu, Thomas Roe, de a cărui mutră nu mi-era din cale-afară de dor?!

— Așa, fetele moșului! se amuză agentul CIA când suedezele se întoarseră împreună de la baie, mergând crăcănate de parcă le-ar fi erupt câte un vulcan între picioare. Trebuie să recunoașteți că n-a fost chiar o tragedie ce vi s-a întâmplat, ba chiar ați căpătat o experiență care v-ar putea fi folositoare pe viitor. Ascultați-mă pe mine, că știu ce vorbesc!

De frica bății pe care ar fi putut s-o încaseze, blondele aleseră să tacă, în vreme ce își căutau hainele pentru a se îmbrăca. Pentru acea seară fusese mult prea destul chiar și pentru ele, care se

considerau adevărate profesioniste în arta amorului fără prejudecăți și neapărat pe bani. Dacă până atunci mai comiseseră greșeala de a se amuza pe seama potenței sau a dimensiunilor sexuale reduse ale unor clienți care le închiriau, din acea clipă erau hotărâte să nu mai facă asemenea gafe. Soarta se răzbunase pe ele și o încasaseră cu vârf și îndesat.

— Dar ce credeți voi că faceți? se arată iritat bărbatul, când înțelese despre ce era vorba. Vreți să mă lăsați singur și abandonat, după ce m-ați sedus cu farmecele voastre și mi-ați luat banii? Păi, nu v-am închiriat eu până dimineață, fetelor? Aud? Nu v-am plătit eu în avans, fără să crâcnesc, atât cât mi-ați cerut? De ce nu vă purtați frumos cu un client serios ca mine, cu care sunt convins că nu aveți șansa să vă întâlniți în fiecare zi? Nici nu-mi pot imagina ce educație ați primit în cei șapte ani când n-ați fost curve, ha, ha, ha! Adică, atunci când erați la mamele voastre acasă și ele vă făceau toate poftetele.

— Bine, dar...

—...Nici un dar, se ridică Tom în picioare pentru a înșfăca sticla de whisky, din care trase o dușcă zdravănă, fără să-și mai toarne în pahar. N-am să mă las păcălit pentru nimic în lume! Nu-mi stă în caracter, dacă înțelegeți la ce fac aluzie. Și aici nu e vorba despre bani - țineți cont! -, ci despre orgoliu, fetelor. Despre propriul meu orgoliu, la care mămica mea m-a învățat să țin foarte mult. Înțelegeți ceva din tot ce vă trâncănesc eu aici?

Văzând că girafele se priveau una pe cealaltă de parcă ar fi uitat subit limba engleza, agentul încerca să le lămurească:

— Voi știți câte reprize are în mod normal un meci de box la amatori?

Cum nici una nu îndrăzni să răspundă, bărbatul continuă să le lămurească, pe un ton didactic:

— Vă dau voie să vorbiți, iar dacă n-o faceți, am să vă învăț limba lui Shakespeare cu scatoalce după ceafă. O să fie un joc foarte amuzant, vă asigur! Una o ia cu stânga, cealaltă cu dreapta. Cu stânga dau mai încet, așa că una dintre voi va fi mai norocoasă decât cealaltă, dar pentru atâta lucru nu trebuie să vă pizmuiți una pe cealaltă. La următoarea măsură coercitivă am de gând să vă lovesc invers. Deci, câte reprize are un meci de box la amatori, asta era întrebarea?

— Trei, îndrăzni cea care încă nu fusese lovită de... tramvai.

— Ba patru, o corectă colosul, râzând cu gura până la urechi. A câte două minute fiecare. Înainte erau trei a câte trei minute, dar lucrurile s-au mai schimbat în ultimul timp. Chestie de protecție, sau altă bazaconie asemănătoare. Ei bine, mai aveți de rezistat încă trei reprize, că pe prima ați depășit-o cu brio. Felicitări! Și nu vă supărați că rundele noastre durează mai mult decât reprizele de box, că tot degeaba. Mai bine ați spune mersi că n-am asociat mica noastră petrecere cu galele de box profesionist, unde se desfășoară de la zece runde în sus...

Inutil începură suedezele să se smiorcăie și să se lamenteze, să-i promită distrugătorului de prostituate că îi dau înapoi, pe lângă banii primiți, câștigul lor pe o lună de zile, că agentul se arată

de neînduplecat. Lui cu totul altceva îi trebuia, închiriasse curve pentru o noapte întreagă și voia să beneficieze de ele necondiționat.

— Nț! Am plătit, și vreau ce mi se cuvine. Nimic în plus, nimic în minus. E abia ora 1.00 a.m., și până la ivirea zorilor mai avem destul timp pentru distracție și antren. Nu-i așa că sunteți fericite, frumoasele mele lebede?

În acel moment, mobilul masivului agent tulbură liniștea și armonia ce domnea în frumușelul apartament de hotel pe care-l închiriasse. De fapt, nu ora înaintată a apelului îl deranja, ci ideea că ar putea fi vorba despre vreo urgență, care le-ar fi salvat pe suedeze de la următoarele reprize. — Cine dracu' mă deranjează la o asemenea oră? se enervă el, luându-le mai întâi pe fete de ceafă și obligându-le să se așeze cu burțile pe biroul masiv ce ocupa un colț al camerei de zi. Dacă faceți vreo mișcare ce nu-mi convine în timp ce vorbesc la telefon, s-ar putea să aveți necazuri. Și când spun "necazuri" mă refer la MARI necazuri, nu la ce vi s-a întâmplat până acum.

Cum cele patru fese care i se înfățișau privirilor constituiau un peisaj destul de interesant și pe gustul lui, Tom incepu sa-și plimbe membrul pe ele. Cum era și normal - dată fiind presiunea psihică a momentului - o alese pe blonda din dreapta, pe care o penetră cu forță, făcând-o pe aceasta să scoată un țipăt ascuțit de durere. Abia apoi răspunse apelului, pe un ton din cale-afară de indispus:

— Dorm! Oricine-ai fi, dute-n mă-ta, imbecilule!

— Tom, eu sunt, nu închide!

— — Și de ce mă suni de pe un număr setat pe secret? A fost cât pe-aci să nu-ți răspund, Lucky, se mai înveseli agentul. Totuși, la ora asta...

—...?!

— Eram pe jumătate adormit...

— Și vrei să te cred? râse Branigan, amuzat. Spune-mi mai bine pe unde ești!

— Prin LA, unde să fiu?! se miră agentul CIA, de parcă n-ar fi părăsit orașul defel, grație profesiei lui, cu toate că avea o meserie aproape fără tangență cu munca de birou.

— Adică la curve?

— Corect, dar nu exact: ele sunt la mine, nu eu la ele. Și în clipa asta trăiesc o fericire la care nici măcar n-au visat până nu m-au cunoscut pe mine. Vii și tu? Am două suedeze blonde - cum altfel?! - care nu vor să se mai despartă de persoana mea, după ce au înțeles cât de romantic și de tandru pot fi când îmi cade cineva cu tronc. Iar ele mi-au căzut mai mult decât m-am așteptat, pe onoarea mea! Trimit un taxi să te ia, ori vii cu tărăboanța ta?

— Nu, amice, pentru altceva te-am sunat...

—...Poți aștepta câteva secunde? îl întrerupse agentul, după care puse mobilul pe birou, se extrase din locul în care se afla și îndepărtă cu ambele mâini fesele blondei din stânga, făcând-o pe aceasta să scâncească și să-și sugă dinții de durere.

În acest mod reuși să marcheze un eseu de toată frumusețea în interiorul primitiv al curvei pe care o altoise mai devreme, și începu să o penetreze în ritm galopant.

Femeia icnea sacadat din rărunchi, dar nu îndrăznea să se împotrivescă în vreun fel asaltului care se concretiza în lovituri ritmice de berbec, ce o făceau să-i iasă ochii din cap ca la melc.

— Acum poți continua, Lucky dragule. Totul e în regulă.

— Am înțeles, tocmai i-o trăgeai uneia dintre ele. Dacă ești atât de ocupat, vezi-ți de treabă și ascultă ce-am să-ți povestesc în continuare. E foarte interesant, crede-mă!

Iar Branigan îi vorbi despre visurile sale din ultima vreme și despre ororile “văzute”, după care îl întrebă:

— Ei, ce părere ai?

Stai puțin să schimb partenera din nou, că curul ăsteia s-a înroșit de tot, iar șalele îi sunt learcă de sudoare!

CAPITOLUL II

După prânzul celei de-a doua zile, Thomas Roe îi telefonă prietenului său. Între timp obținuse unele informații extrem de interesante.

— Am aflat niște chestii care or să te dea pe spate, prietene.

— Nu-mi spune că s-au descoperit rămășițele umane ale unor copii, că e ultimul lucru din lume pe care vreau să-l aud.

Urmă o tăcere de câteva secunde, timp în care agentul depuse considerabile eforturi intelectuale pentru a înțelege ce-a vrut să spună amicul său. În cele din urmă ajunse la concluzia că trebuie să spună adevărul.

— Ba da, și e vorba despre numeroase victime.

Lucky își luă capul în mâini, fără a mai auzi nimic din ce spunea cel ce-i fusese până atunci partener în multe cazuri rezolvate. Cazuri care, din nefericire, se lăsaseră cu mulți morți și răniți.

Samuel Branigan nu avea nici în clin, nici în mănecă cu munca de poliție ori cu activitatea desfășurată de instituțiile secrete ale statului, însă, datorită capacităților sale paranormale, fusese solicitat adesea în diverse anchete. De fiecare dată încerca să se eschiveze, cu gândul să ocolească belelele care îl pășteau la tot pasul, dar când CIA voia ceva, îi era greu să-i reziste. Iar dacă nu ar fi fost și Tom la mijloc, poate că Lucky ar mai fi reușit să nu se bage în unele încurcături care se lăsau întotdeauna cu victime umane și pagube colaterale. Norocul era că, de obicei, băieții răi erau cei care dădeau ortul popii. Dar asta nu era o regulă...

— Ai înțeles? Îl întrebă agentul, care turuise continuu cât timp Lucky se gândise la ale lui.

Ce să audă? Mai putea auzi ceva? Era pur și simplu consternat de faptul că existau pe această planetă oameni capabili să ucidă copii. Nu era suficient? Mai putea urma și altceva?

— Ai intrat în transă în vreme ce îți explicam cum stă treaba, sau ce? reveni agentul Roe cu o nouă întrebare.

— Sau ce..., răspunse Branigan, aprinzându-și un Winston Full Flavour și trăgând cu sete din țigară. N-am intrat în nici o transă, așa că poți continua.

— Deci, n-ai reținut nimic din tot ce ți-am spus până acum.

— Mi-e teamă că nu, prietene. Știi, nu sunt tocmai în apele mele.

— Bine, îți fac chiar acum o vizită, ca să-ți povestesc încă o dată despre nebunia asta. Mai stăm de vorbă și pe urmă poate luăm cina împreună. Și la noapte, dacă vrei, le mai închiriez o dată pe suedezele alea, ca să te destinzi. Știi ce focoase sunt?

— Mai bine ne întâlnim diseară, se eschivă Lucky, care numai de sex nu avea chef, după acele abominabile asasinate pe care le văzuse cu ochii minții. Între timp, poate mai afli câte ceva în plus.

Neavând încotro, agentul închise mobilul, fără a renunța însă la speranța că-l va convinge mai

târziu pe Lucky să i se alăture la un sex-party îndrăcit și cu năbădăi.

— FBI se confruntă cu aceeași problemă cu a ta de aproape un an de zile, încep agentul CIA să-i explice lui Lucky, luând-o cu începutul, de vreme ce amicul său nu reținuse nimic din ceea ce-i povestise mai devreme la telefon. Și întreaga investigație a federalilor se desfășoară în cel mai mare secret. Nu știu cum au putut ține afacerea departe de ochii presei, dar au reușit, iar, dacă au noroc, or să reușească în continuare.

— Să nu-mi spui că e vorba despre ceva ce aduce a Dosarele X, că înnebunesc! Detest serialul ăla de televiziune...

— Nu chiar, Lucky, dar nici prea departe nu e. Îți dai seama că Biroul nu se confruntă în fiecare zi cu rămășițele umane proaspăt măcelărite ale unor copii care n-au apucat încă să afle cum e cu perpetuarea speciei umane.

Cei doi se aflau într-un restaurant cu specific chinezesc și, spre disperarea ospătarului, care se recomandase Liu-Liu, comandaseră doar scoici cu lămâie și usturoi din belșug; un platou pentru Lucky și patru pentru Roe.

— Șefii tăi ce spun despre treaba asta, Tom?

— Deocamdată nimic. N-am primit nici o dispoziție precisă în sensul ăsta. În general, zic că nu e treaba noastră, dar dacă tu vrei să te bagi...

Branigan îl sfredeli cu privirea pe amicul său, încercând să intuiască pe loc cât era adevăr și cât minciună în ceea ce agentul tocmai afirmase. Oare nu cumva se încerca - pentru a câta oară - manipularea lui, astfel încât să fie convins că inițiativa îi aparține, când în realitate lucrurile stăteau cu totul altfel? Și, chiar dacă era așa, ce mai conta? Important era că niște copii nevinovați erau sacrificați în chinuri groaznice, iar această serie de masacre trebuia oprită de cineva. Putea fi el acela sau altcineva, asta conta mai puțin. Ororile alea absurde trebuia să înceteze cât mai curând posibil.

— Tom, hai să nu ne mai ascundem după deget! Spune-mi tot ce știi până în momentul de față și hai să ne apucăm de treabă! N-avem timp de pierdut, fiindcă nici de data asta timpul nu ține cu noi.

Agentul lăsa garda jos și îi povesti tovarășului său tot ce aflase în cursul după-amiezei de la niște surse ce trebuia să rămână anonime. Cum altfel?!...

— Cadavrele au fost analizate și răs-analizate de cei mai competenți legiști pe care-i are America la ora actuală. Și are destui, slavă Domnului! S-a apelat până și la vizionari, antropologi, matematicieni și alți asemenea... bezmetici, cum le spunem noi.

— Și a emis careva vreo ipoteză plauzibilă în legătură cu ceea ce se întâmplă? Ar fi vreo pistă de urmat?

— Cu excepția antropologului - este vorba despre doctorul Mazella -, nimeni n-a putut fi cât de cât coerent. Dar și în privința ăstuia... Ce să te mai bat la cap, ai să vezi și singur despre ce este vorba. Ți-am adus raportul, ca să te convingi despre cum vede ciudatul ăsta întreaga țărășenie. Un

singur lucru pot afirma, și anume că seamănă cu scenariul unui episod din serialul ăla stupid, Star Gate.

Zicând acestea, Roe îi înmână partenerului său un dosar de aproape două degete grosime, întrebându-l cu subînțeles:

— Deci, te bagi...?

— Mai discutăm după ce citesc raportul, rămase Lucky în expectativă, ca să nu-i dea agentului satisfacție pe loc. Încă nu sunt pe deplin hotărât, așa că n-ar fi momentul potrivit să le spui de pe acum șefilor tăi că am mușcat și de data asta momeala. Asta pentru situația în care mă răzgândesc... să nu rămâi fără acoperire.

Cu toate astea, era ferm convins că nu va avea liniște până când nu rezolvă acel caz blestemat, iar responsabilii de uciderea unor copii nevinovați nu primesc pedepse pe măsura atrocităților comise.

Alonso era tratat mai ceva ca un mic rege, la cei treisprezece ani ai săi. Cu toate acestea, nu putea trage chiulul de la orele de educație, de-a lungul cărora trei profesori erudiți îl pregăteau pentru marea întâlnire cu Quetzalcoatl. — Învățătorule, eu nu pricep un lucru! rosti băiatul pe un ton grav, într-una dintre zile. De ce trebuie să mor ca să mă întâlnesc cu zeul suprem? De ce n-o pot face fiind în viață? Și de ce nu-i pot salva pe cei aleși decât dacă sunt sacrificat?

Bărbatul îl privi cu milă pe copil, admițând în sinea lui că întrebările micuțului condamnat erau legitime și pertinente. Imediat după aceea, însă, își aminti regulile care trebuiau respectate fără preget și răspunse pe un ton tăios:

— Sute de ani - peste o mie -, generații de-a rândul au crezut în profețiile divine, iar acestea s-au adeverit în totalitate. N-o să vii tu acum ca să schimbi Universul, băiete... Tot ceea ce trebuie să faci este să te împaci cu soarta care ți-a fost hărăzită și să te supui dorinței marelui Quetzalcoatl, zeul-șarpe cu pene. Vei ajunge printre zei, și ăsta nu-i puțin lucru, ascultă-mă pe mine!

— N-am intenția să schimb Universul, învățătorule, însă nu vreau să mor, atâta tot, ripostă Alonso, încercând să nu-și supere dascălul. Sunt prea tânăr pentru asta. Tu trebuie să mă înțelegi, fiindcă ești profesorul cel mai apropiat de sufletul meu.

— Dar ți s-a făcut o mare cinste fiind unul dintre aleși, fiule, nu cedă dascălul, deși fusese foarte impresionat de remarcile puștiului. Puțini au o asemenea șansă. Și-apoi, ce crezi tu că înseamnă a muri?

— Că n-o să mai fiu printre cei dragi mie aici, pe Pământ, alături de voi.

— Dar vei ajunge în împărăția Lui, unde este cu mult mai bine decât pe Pământ sau în oricare alt loc.

— Știu, dar mie îmi place mai mult alături de părinții și frații mei... alături de tine și de câinele meu...

Ultimele cuvinte îl lăsară pe dascăl fără replică, făcându-l să declare ora încheiată și să se

retragă. Îi era ciudă pe sine pentru faptul că, în ultimii ani, începuse să se cam îndoiască de cultul căruia își dedicase întreaga viață.

Dacă toate nu sunt decât minciuni? se întreba el adesea, îngrozindu-se la gândul că sacrificarea micuților era pe cât de stupidă, pe atât de inutilă.

Copilul suspină, rămânând pe gânduri câteva clipe, după care uită de îngrozitorul său destin și se duse la joacă. În sufletul lui era convins că, în cele din urmă, zeul Quetzalcoatl avea să se îndure de el, ordonând supușilor săi să-l lase în viață. Era încă la vârsta când răul e ceva de neconceput, și foarte probabil că prima lui experiență de felul acesta avea să fie și ultima...

Lucky reuși cu greu să-l refuze pe Thomas Roe, care în acea seară avea chef măcar de un sex în trei cu o curvă neagră precum ciocolata amară, după ce consumase mai mult de trei sferturi din sticla de whisky pe care o comandaseră la cină.

— Am înțeles că n-ai chef de suedeze, dar putem să facem un alt plan, insistă el. Doar mă cunoști bine și știi că sunt un tip maleabil. Nu vrei blonde, luăm negrese. Ai alte preferințe - facem cum spui tu. Eu nu mă opun, numai nu rămâne încă o noapte singur acasă, că cine știe ce mai visezi și pe urmă vii să-mi plângi mie pe umăr...

— Nu sunt în apele mele, amice, după ultimele nopți în care nu prea m-am odihnit, se eschivă Branigan pentru a nu știu câta oară. Du-te singur, și pe urmă povestește-mi cum a fost! Dar înainte de asta trebuie să-mi mai descrii ceva. Am amânat cât am putut să ascult detaliile înfiorătoare ale masacrelor, dar acum nu mai putem tergiversa. Vorbește-mi despre victime!

Thomas Roe își scoase mobilul din buzunar și, după ce apăsă câteva taste, începu să turuie de parcă ar fi recitat o poezie pe care o învățase sub amenințarea cu moartea, sau măcar cu bătaia.

— Edison Skinner - treisprezece ani, găsit pe Emerald St. cu pieptul zdrobit și răni urâte la toate cele patru membre. Acestea au fost provocate de o armă ascuțită care ori nu taie prea bine, ori este special confecționată ca să rupă, astfel încât să lase răni cât mai adânci și dureroase. Copilului îi lipseau inima și două hălci de carne din pulpe. A fost găsit în primăvara anului trecut. Trei luni mai târziu s-a descoperit cadavrul lui Greeg Norman Johnston - patrusprezece ani abia împliniți, pe St. Paul Avenue. Și lui îi lipsea inima, ca tuturor victimelor, de altfel, dar fusese ars de viu. În toamnă, cadavrul lui Bernardo Pasquale - patrusprezece ani, a fost găsit de polițiști la intersecția Olive St. cu W 8th St. Trupul îi era pur și simplu ciuruit de răni provocate de aceeași armă (sau una asemănătoare) ca și în primul caz. Înainte de Crăciun a fost descoperit trupul neînsuflețit al lui Marcus Sullivan - doisprezece ani, ale cărui intestine fuseseră extirpate. În afară de mațe, nici un organ intern nu se afla la fața locului, adică pe South Gate, nu departe de Bell Gardens.

Din corpul ultimului mai lipseau mușchii picioarelor și ai antebrațelor, precum și o bucată din umăr.

— Îngrozitor!... zise Lucky, abținându-se cu greu să nu vomeze.

Agentul reluă, prefăcându-se că n-a auzit remarca prietenului său.

— Mai mult ca sigur că asasinii s-au înfruptat din micuț sau i-au folosit carnea pentru cine știe ce ritualuri sataniste. Cel puțin asta e părerea mea.

— Și crezi că era nevoie să mai menționezi?

— Te rog să mă scuzi! În fine, de curând a fost găsit în Piața Artensia trupul lui Joyce Liverman - treisprezece ani, înjunghiat în toate cele patru membre și cu inima smulsă din piept.

— La supliciul acestuia cred că “am asistat” eu, intui Lucky. Așadar, toate ororile s-au petrecut în LA, continuă el.

— Întocmai, admise agentul, care remarcase și el acest lucru. Avem de-a face cu localnici.

— Iar victimele au avut între doisprezece și patrusprezece ani, continuă fostul borfaș și spărgător de locuințe, îngândurat. Pe cuvânt de onoare că-mi vine să vomit!...

— Nu ți-aș recomanda. Pentru o chestie de-asta, pentru un asemenea afront la adresa bucătăriei chinezești sunt convins că migdalatul ăla care ne-a servit te înjunghie în secunda doi. Nu-i știi cât de orgolioși pot fi când e vorba de mâncarea pregătită de ei...

— Ce tot spui?! Întrebă Branigan, absent. Cine să mă înjunghie și de ce?

— Chinezul care ne-a servit la masă, desigur.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă borăști rafinatul preparat pe care ni l-a servit cu atât profesionalism și mândrie în același timp. Între noi fie vorba, scoicile au fost minunate, ba chiar dementiale.

— Tom, lasă asta, că numai la mâncare nu mă gândesc eu acum! Uite ce cred: asasinii copiilor nu s-au apucat de hăcuit așa, dintr-o dată. Ei trebuie să aibă în spate un întreg trecut. Iar cum pe teritoriul Statelor Unite nu ne-am mai confruntat cu asemenea cazuri, n-ar fi exclus ca ele să fi existat, totuși, dar în alte țări ori chiar pe alte continente. Colegii tăi sunt convins că monitorizează astfel de orori petrecute pe întreaga planetă. Ce-ar fi să le sugerezi o atare ipoteză, poate acumulăm o bilă câștigătoare?

— Cum de nu m-am gândit și eu la o treabă ca asta? se miră agentul, ca prostul. Știi, tu ai calității paranormale și de-aia ai reușit. Dar să știi că într-o altă conjunctură și eu aș fi putut să-mi dau seama...

— Yeh, right...

Ceva mai târziu, ajuns în propria-i locuință, Samuel Branigan se așează în fotoliu și începu să lectureze raportul antropologului, treabă care dură până spre dimineață. Se părea că doctorul Mazella era un expert în materie și știa ce zice, cu o singură remarcă: totul părea rupt dintr-un scenariu SF, exact ce ura el mai mult.

— În plus, își spuse Lucky de unul singur, de ce n-au existat asemenea expertize antropologice și în cazul celorlalte victime? Oare agenții FBI să nu se fi gândit la o asemenea pistă? Probabil că nu,